

Nr. 1

VINTEREN 1971

3 Årg.

ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME

NATURVERN

Vi har nettopp avsluttet naturvernåret 1970. Vi har også, i denne omgang, sluppet tvungen renovasjon i utkantstrekkene av vår kommune. Men det betyr ikke at vi skal slappe av i våre anstrengelser på å holde naturen ren. Vi både ser og hører om forurensing av både sjø, land og luft. Sno og regn kan være helt mørk av sotpartikler o., sjøen besudles av alle slags uhumaskheter. Vi ser på dette som en så alvorlig sak at vi føler oss forpliktet til å kome med en appell til hver og en.

Men la oss holde oss til våre nærmeste omgivelser. Når en ser all den plast, melkekartonger, alle forskjellige slags beholdere og annet scappel som driver inn i våre bukter og vikor rundt omkring, kan en rett og slett gremmes. Dette stammer nok helst fra forbipasserende båter, folk som er ute nå tur, eller driver ut fra byen.

På selve Skjernøya er det ganske bra, men ikke helt som det burde være. Vi har alltid kunne glede oss over krystallklart og rent vann rundt hele øya. Da store deler av våre strandområder er nokså innlukkede vikar, så som Ystevåa, Våa og Valvika og Dyrstadstranda, kan det være en viss fare for forurensing. La oss gjøre alt for å unngå dette. Husk på: Sjøen og våre strender er ingen søppellass! Brenn alt som kan brennes. Sekk eller grav ned det som går an og la oss gå inn for å holde Skjernøya og dens omgivelser så ren og fin som det overhodet er mulig.

SKJERNØY POSTEN

Redaktør: Sigurd Ålvik.

I redaksjonen:

Håkon Karlsen, Georg Walwick
og Norvald Jenssen.

Adr. 4515 Skjernøysund.
Postgirokontor 4 25 36

Kontakt i U.S.A.

Frk. Theo. Pedersen.
Adr. §000 Fieldstone Rd.
N.Y. 10471 N.Y.

Abonnementspris pr. år kr. 6.-
U.S.A. \$ 1.25.

Vi blar om til neste side og skriver en ny årgang. En vil uvergerlig, ved et årsskifte, stanse og gjøre seg visse refleksjoner. Nå tenker vi i dette tilfelle på Skjernøy-posten. Vi har holdt på i 2 år nå og synes det er gøy. Litt arbeide blir det riktig nok, men det var vi jo forberedt på. Om det i det hele tatt er bryet verdt, er det vel egentlig ikke oss som skal svare på, men vi tror nok at det er mange som synes det. Vi får det inntrykk gjennom brev og hilsener. Det er også en del nye Skjernøy-interesserte som oppdager vår lille avis og abонnerer på den. Vi er nå kommet opp i ca. 270 abonnenter og det synes vi er bra.

Vi forsøker å finne på noen nye innslag, men det er ikke alltid så lett. Det er derfor vi så gjerne vil ha forslag til nye ideer som kan tenkes å ha interesse. Så kom bare med dem, de skal bli nøyde overveid.

Vi er nå kommet i den situasjon at vår kontakt i U.S.A. frk. Theo. Pedersen, ikke kan fortsette som sådan så mye lenger. Det er synd, for vi har i henne hatt en glimrende medarbeider der over og hun har gått opp i arbeidet med iver og interesse. Er det en eller annen som kunne tenke seg og overta?

Vi vil ikke legge skjul på at det innebærer litt arbeide, men vi kunne forsøke å redusere det mest mulig. Vi bruker å sende avispakken

til henne og hun skriver da på adressene og poster dem. Vi kunne få alle adressene og skrive dem på selv, det ville jo løtte arbeid noe. Vi er også klar over at hun i mange tilfeller vedlegger en personlig hilsen, men det er noe vi ikke kan vente en annen skal gjøre. Det det altså vil dreie seg om er å stå som mottaker for avisene og poste dem videre. Likeledes å stå som mottaker for kontingenten og dette vil da betinge et lite regnskap. Hvis noen kan tenke seg å gjøre dette, vil de gjøre oss og sikkert også alle våre leser i U.S.A. en stor tjeneste.

Vi førstebet dem som ikke måtte ha betalt kontingenten for i år om å gjøre det mens Theo. ennå er der.

Befolkingen på øya øker og vi hadde pr. 1/1-71 264 personer. Dette er en netto tilgang på 14 stykker siste år. Det var bare ett dødsfall, og 4 fødsler. Noen reiste fra, men åtskillig flere flyttet til.

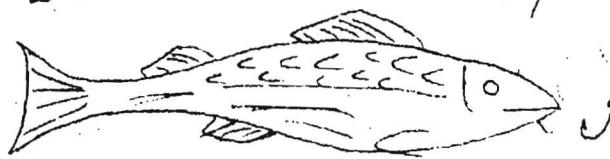
Samme framgang kan vi dessverre ikke spore på våre nabøyer, Landøy og Udøy. For ikke så lang tid tilbake var det folk i nesten hvert hus. de hadde egen skole, forretning og bedehus. Det bodde vel da vel et halvt hundre mennesker på Landøy. I år overvintret det 2 - sier og skriver to personer der. Det var Otto Uds med sin kone. Et par uker bodde han der til og med allene. Han hadde da forbindelse hver dag med familie på Skogsøy over walkie talkie. De øvrige som bor på Landøy, kanskje 6-8 stykker, flyttet inn til fastlandet for vinteren. Men til våren og sommeren er de nok tilbake igjen, pluss en hel masse turister.

På Udøy er det 3 personer igjen, nemlig ferge- og postmannen Tonning Pettersen med sin kone og svoger.

På Skogsøy er forholdene noe bedre, men der har de da også fått bru-forbindelse med fastlandet.

=====

LITT FISKEPRAT

Vi er nå 2 måneder inn i det nye året 1971 og det er allerede lykt til kl. 6-7 om kvelden, og onnå har vi ikke hatt noen vinter. Mens vi i fjor på denne tida nesten druknet i sne, og havisen lå så langt en kunne øyne, her vi i år til denne tid kun hatt ett ordentlig snøfall og den sneer lå bare noen dager. Forvrig har været lignet mest på våren, med lite vind og ingen stormer. En skjelden fin vinter.

I det fine været har fiskerne kommet ut med trollgarnet og bakkene, og det er blitt ganske bra med fisk noen ganger. Det var bare så tålig bra med juletorsk og den ville heller ikke leve i kistene, antagelig på grunn av at vannet var for varmt. Så mye torsk "daude" for dem som samla til julafoten.

Men i slutten av januar kom en periode med gode fangster av finfin torsk, helst grytefisk i størrelsen 5-6 kg. pr. etk. Enkelte dager ble det på nattsett med til 15 trollgård tatt fangster på over 100 kg. for de som var heldigst. Nå er fangstene mye mindre og helst dårlige, men det kan jo ta seg opp igjen. Her var også bra med holje før og like etter jul på bakken, med det er jo ikke mange som driver med det fiske nå, så da blir det mør for dem som onnå holder på. Det er bare en fått som driver med rektralting, nemlig Sverre og Kristian fra Dyrstad og de får en del rekter av og til. Enkelte dager 50 - 60 kg. med stort og smått, men også dager med små og ingen fangster. Prisen er ca. 12.- pr. kg. for de store rekene og 5.- for de små.

Til slutt vil vi ønske alle fiskerne fra sva et rikt og godt fiske i 1971.

SMÅNYTT FRA U.S.A.

Julen var svært vakker i år for det var en hvit jul. Det hviler en himmelsk renhet over en by eller et laddskap, hvor disse flørlette snefnuggene skjuler alt stygt under sitt skinnende slør av renhet. Og New York var et syn å se med alle sine juletrær, utstillinger og fargede elektriske lys som dekker hele fasaden på hus og hjem, hos mange folkeslag. U.S.A. er et mørklig land på manmåter, og ikke minst blir det merket på en særlig måte her i denne storbyen rundt juletider, med sine 8-10 millioner mennesker av alle folkeslag og raser, lys, mørke, svarte osv. som alle feirer julen, men hver på sin måte med tradisjoner og skikker som de også vi norske har tatt med fra våre fedreland.

Det er bare jødene, de ortodokse jødene som ikke feirer jul. En mor av jødisk avstamning fortalte hvor vanskelig det var for henne og forklare sine barn hvorfor ikke de skulle ha juletre, som andre bør.

Tror ikke det er noen nasjon i verden som feirer julen så lenge som vi norske gjør, med juletræfester og sammenkomster. En reisesekretær som reiser for Finnmissionen, og har vært knyttet til kirken i 46th st. - Trefoldig hotskirken, skrev i sin hilset til kirkebladet: "Jeg har i 30 år reist med evangeliet i Norge, men aldri har jeg noen jul talt på så mange juletræfester og sett folk fra alle fylker i landet, på ett og samme sted som her. Jeg synes de norske folk herover er utrettelige i å synge julesanger og julepsalmer, på norsk." Vår prest skriver i kirkobladet at det er lenge siden vi har opplevd en så rik julefeiring som i år. Våre festar samlet skarevis av skandinaver og vi tar si at julens sjøl kom til oss på sin stille, men talende måte. Og da blir det jul i hjerte og sinn.

over til s. 5

Hå skriver vi etter et nytt år i ungdomsforeningen her ute. Årsmøtet ble holdt lørdag 16. jan. Det var møtt fram ca. 50 stykker. Årsmeldingen, som ble lest opp av formannen Eilif Christensen, viser at det til sammen har vært holdt 27 møter og 7 styrermøter. Utenom det har det vært et stevne i sommer samt barnemøter og besøk av Frelsesarmeene. Av fester og kosekvelder har det vært holdt 12 i alt. Blandt dem en fest for eldre som viser seg å slå godt an.

Fra i høst har det også vært 2 bibelgrupper igang. Til sammen har den arrangert 5 turer. Blandt dem en biltur og to båtturer, en sammen med Holum kr. Ungdomsforening. Av nyanskaffelser til kapellet er det kommet to brannslukningsapparater. Ellers har kapellet fått utvidet tomta, med tanke på utbygging. Dette tillegget til tomta er gitt av to grunneiere som gave (Tørres Tørressen og John Wilhelmsen).

Årsmøtet i Sørlandets kr. Ungdomsforeninger ble holdt i Greipstad. Som ny kretsformann ble Aksel Olsen, Flekkerøy valgt etter Kjell Sveindal, Greipstad. Kretsen har i det siste vært uten sekretær, men dette har ordnet seg nå, da det 1. jan. ble ansatt en ung mann fra Kr. sand ved navn Harry Omdal. (Vi har alle rede hatt besøk av ham). Kretsen har de to siste årene vært oppe i den situasjon at det har vært opp til behandling om den skulle gå i samarbeide med Norges Kristelige Ungdomsforbund eller oppløses. Begge disse forslagene har skapt

vanskoligheter og kretsen vil inn til videre fortsette som før. Juletrefestene ble holdt 28. og 29 des. Ungdomsfesten var, som de siste årene, ikke helt fullsatt, men ble gret avviklet. Som taler var Hans Gilje og en dametrio fra Kr. sand sang.

Barnefesten var helt fullsatt. Det ser ut til at denne fest blir mer og mer populær. Bare barna teller 70-80 stykker. Den minste i år var 7 mndr. gammel.

Av styret gikk ut to stykker i år, Eilif Christensen og Ruth Gunderson. Som nye ble valgt Tordis Larsen og Sigurd Ålvik. I styret i Y.A. gikk Liv Brit Larsen og Sverre Dyrstad ut. Som nye ble valgt Liv Syvertsen og Kristian Ånensen. Styret i Ungdomsforeningen ser slik ut:

Form.	Sigurd Ålvik
V.form.	Henry Abrahamsen
Kass.	Henning Jenssen
Styrem.	Birgit Jenssen
"	Tordis Larsen.
Styret i Y.A. ser slik ut:	
	Kristian Ånensen
	Olav Ålvik
	Brita Kristiansen
	Liv Syvertsen.

Av saker som ble tatt opp på årsmøtet gjaldt det kirkeorgelet som nå er i ustand. Menighetsrådet ble bedt om å ta seg av denne sak.

Om det er verd å reparere det gamle eller om det må kjøpes nytt.

Ellers trenger kapellet sårt en utvidelse til garderobe og toaletter. De gamle står der oppe til skrek og advarsler. Henning Jenssen har tegnet et forslag til utvidelse og til dette ble det valgt en komité som skulle ta seg av saken. Årsmøtet var enig i at selv om det skal koste betydelige pengesummer, så må det gjøres noe både med orgellet og utvidelsen.

Fra årsmøtet og til skrivende stund, har arbeidet i foreningen vært drevet jevnt. Fra den 16. til den 21. febr. var det en møtesserie ved Mikkel Hetlelid.

Disse samvær var særlig godt besøkt.

Så vil vi bø dere å ta med Ungdomsforeningen i bønn og at den må bli drevet etter Guds vilje. Gud signe dere alle.

Smånytt fra U.S.A.

Så mange av våre herover har sine sønner i Viet Nam. Flere har fått sine hjem, friske og sunde, og er så takknemelige for det. Andre skal sendes ut. Kevin Dyrstad, son til Reimoth og Elenor Dyrstad, som "enlisted" i høren og er utlært fallskjermhopper, har vært i Tyskland og skal nå sendes til Viet Nam. Lillian Jacobsen Boyle som har en son i det militære, skriver. "Hjelp meg og alle andre mødre som ber så inderlig for fred, så våre sønner kan komme hjem til oss". Våre tanker og bønn er med vårt land og deres menn".

Thomas Valvik feiret sin 82 års dag 12. januar 1971. Han har sitt hjem, som han har bygd selv for 42 år siden, i Yonkers N.Y. Og nå som han har sluttet å arbeide har han tatt på å vove gulvtepper, og har brodert korssting til alle spisestuestoler, lenestoler, pianostol osv. Vevgangen hadde han laget selv, til den minste detalj. Han hadde tatt modellen ut av et magasin; også hæpcltre og en liten elektrisk maskin. "Jeg måtte ha noe å gjøre før å få tiden til å gå", sa han. Godt gjort før en 82 åring. Han og hans kone Olga Valvik, hadde også vært i India og besøkt sørnæs som er misjonær og lærer ved en misjonsskole der. Det var interessant, men godt å komme tilbake til U.S.A.

Datteren er gift med en prest og bor i Minneapolis, Minn. Thomas har to søstre. Tomally Olshen, har just fylt 85 år, og Augusta Calvey som er 78 år. De bor i staten Jersey. Cuon Valvik som bor i Castro, California, har fylt 70 år. Han har vært mer eller mindre invalid etter en rygg-operasjon, men er nå på bedringens vei. Lykke til.

Bertalda Johnson, født Pedersen Ytre Farestad, har just fylt 79 år. Hun har sitt hjem i Quinby, nær Sioux City, Iowa, hvor hun har bodd i over 52 år. Hennes svigerdatter hadde just tatt eksamen ved lærerskolens college i Nebraska, med karakteren laudatur beste som kan fås.

Alfred Gjortsen f. Skjernsund, døde i november 1970.

Einar Torkildsen, snn til Gabriel Torkildsen, Nedre Farestad, døde i november 1970.

Lydia Terresson, Farestad fylte den 31/1 75 år. Skjebnen har ikke alltid vært så mild mot henne. For ca. 25 år siden ble hun løn i benene og denne lønnetaket tiltok til hun ble nesten helt hjelpløs. Hun har hele tiden kunne meddele seg ved å skrive, da det ikke alltid var så lett å gjøre seg forståelig ved tale for dem som ikke kjente henne godt. Et lyst og godt humør har alltid hjulpet henne mest av træten i ordene! Som dagn er så skal styrken være. Vi ønsker at tiden framover må bli lys og god.

En av våre leserer har sendt oss et brev med forslag om å lage en fortægnelse over gamle stolenummer på Skjernsaya. Vi har snakket litt om dette og synes ideen er god. Vi skal diskutere videre hvordan det best kan gjøres og komme tilbake til saken senere.

Vi er blitt gjort kjent med at Petron Sandvik døde den 18/2, 78 år gammel. Han og hans kone Edel har de senere år bodd på Ås, men de har vært årvisse gjester hver sommer til deres eiendom på Rosnes.

Gabriel Terressen, Y. Farestad døde den 7/3. Han har i mange år bodd i Mandal hvor han var et kjent trekk i bybildet.

BREV TIL SKJERNØYPOSTEN FRA "BIDEVIND"

Det er rart med det. Tiden og dagene går fortore år for år. Dette er selvifølgelig slett ikke tilfelle, degnot har jo fremdeles sine 24 timer selv om omtrent tjue av dem normalt gjemmer seg i tåke og mørke eller tunge regnshyer som henger seg fast i tretopper og takskjegg.

Hva kommer det av at jeg synes ikke det var lenge siden jeg ruslet langsomt nedover bakken fra "Bidevind" med Timian i hælene for å ta busson til Mandal? Jeg drog litt på høyre bakben, men det var en sciglivet ischias som hindret meg i å sette olympisk rekord, jeg har nå heller aldri hørt om en Olympiamester med ischias og ryggsekk samt tung kuffert, så jeg er kanskje innnehaver av rekorden likevel.

Nå sitter jeg her i NRK eller rettere sagt en del av NRK som kalles Fjernsynsteateret. Ja, et sted skal man jo sitte. Det er godt å sitte både her og på STORTINGET og da heller ikke jeg kan sitte to steder på en gang så sitter jeg altså her da. Det er forresten ikke noen som har bedt meg sitte på Tinget heller -- og da så. Jeg tror de greier seg like godt -- eller like dårlig -- uten meg. Dessuten har jeg ikke to ansikter heller, ei heller to tunger. Derimot har jeg fått skjegg -- men det er heller ikke noe nytt.

NOVEMBER -- ditt navn er ufyselig! Ikke før har vi vennet oss til et altfor tidlig og tykt snøstoppe og så smått ofret skiene en tanko før du øste over oss sludd og regn i slike mengder at selv ikke den eldste leser av AFTENPOSTEN kan huske makan. Lavtrykkene stod i kø på værkartet og selv ikke den alltid blide Trugde greide å jage dem dit hvor pepperen gror -- hvor nå det måtte være! Tåka ligger som et kjempemessig vannomslag over by og land. Du må ha med deg kart og kompass når du må fømle deg ned til Rådhuset for å betale skyldig skatt -- akkurat som ikke dette er surt nok likevel. Kongen stakker, tør ikke gå ut av slottet for ikke å gå seg bort i Slottsparken og komme for scint til statsråd og det er med nød og neppe du oppdager hesteskogene på Karl Johans monument der han sitter høyt til hest og hilser med hatten til et folk som slott ikke var no større glad i ham. Henrik Wergeland står med pennen i hånden i nærbeten av Spikersuppa og prøver forgjeves å se opp til stjernene og det er virkelig trist.

Hjemme i haven på Smestad står epletreet og ristor på hodet over ell denne væte, det nytter bare så lite, det ser ut som det ber om å komme inn i stua og tørke seg ved peisen. Peisen ja. Den er vår eneste glede og trøst og når flammene varmer både kropp og sjel, glemmer du været og kan la tankene fly uhindret til sol, sommer og sjø og du trøster deg med at "alt er en overgang sa revn, han ble flådd".

Selvfølgelig er det lyspunkter i november også. Bøkene f.eks.. Du tar en tur i hyllene og finner frem en god, gammel venn blandt dem og leser om igjen og finner nye gleder mellom permene. Eller du blar litt i de nye bokkatalogene som du finner i postkassen og tenker at den vil jeg kjøpe, og er du lur så gjør du det og leser den i ro og mak og så pakker du den pent inn og legger den under juletreet når tiden er inne. "TIL DEG FRA MEG" og gledelig jul og bøker er den beste julegave!

Du må jo tenke deg om først så du finner en hun også har ønsket seg.

Det blir nok ikke populært å gi en lærebok i statistikk etter Stortingsproposisjon nr. nittifemtusenogtrettifem 1970.

Nei, nå er kontortiden snart slutt så jeg får pakke sammen og ta trikken hjem etter en slitsom "arbeidsdag".

Herved altså en liten hilsen til alle kjente på Skjernøy og samtidig mine beste ønsker til alle om et

GODT NYTT ÅR.

Vilhelm Lund.

Dette kom dessverre ikke med i vårt julenr. hvilket vi beklager.

Red.

DET VAR I KRIGENS TID (6) FLUKTEN TIL ENGLAND (1)

Theodora Pedersen har anmodet meg om å skrive noe om turen til England med en fanteskøyte i 1940, og jeg kan berette følgende:

Jeg var hjemme på besøk hos min gamle mor, fru Cesilie Carlsen (Silja Farestad, som hun kaltes av Skjernøyfolk) som bodde i Skottehåla i Mandal, da tyskernes brutale overfall hindret min tilbaketur til min familie i Chicago.

Jeg fortsatte å vandre i Mandals gater sammen med byens folk og en mengde tyskere som ble innkvartert i byens skoler, mens de bygde flyplassen på Vestnes og i Furulunden.

Jeg antok at den beste veien å komme ut var å stikke av til England og derfra forsøke å komme over Atlanteren og tilbake til mine. Jeg var over militæralderen og kunne således ikke være til noen stor nytte i kampen mot tyskerne, og dessuten hadde jeg ingen militærøvelse. Jeg var bygningsmekaniker av fag, ikke sjømann, men som oppvokset i Mandal og på Skjernøya var båter blitt en del av mitt liv. Jeg hadde vært eier av flere småbåter i U.S.A. og var således "båtvant" og kjente litt av begynnelsesgrundene i navigasjon.

Jeg satte meg derfor i forbinnelse med noen ungdommer som ville til England. Fant også Sander Lindland fra Kolum som ville til England med en oppfinnelse han hadde. På Risébank lå en gammel fanteskøyte som jeg blandt annet så på. Jeg innså muligheten for å bli oppbragt av en tysk u-båt, og bli tatt til fange og skyta sunket, så jeg ville ikke legge for store penger i forstagondet. En båt som ville klare turen over Nordsjøen ville være godt nok.

Fanteskøyta var 60 år gammel, men var eikebygd og hadde gode linjer og var til salgs for en rimelig pris, så vi kjøpte den og fikk skyta trukket opp på Mandals Slippe & Mek. Verksted av ingeniør Aanonsen. Kjøpte en gammel motor av en pensjonert skipsfører på Risébank.

Motoren ble montert og båten inspiseret. Den hadde ingen råtnede planker eller spant og var bygd med trenngler som fremdeles holdt. Båten viste seg senere å ri sjøen som en måke.

Andreas Grill Fasting hadde deltatt i kampene i svre delen av Setesdalens etter at den offisielle motstand hadde opphört. I I kompaniet var det aldri mer enn 100 mann, men de hadde gjort ende på et helt kompani av tyske alpetropper og hadde hennimot 100 tyske fanger da de besluttet å oppgi kampen og gå tilbake til sine hjem. Fasting hadde ved et tilfelle blitt tatt til fange sammen med en canon, i siviltøy. Mens tyskerne studerte på hva de skulle gjøre med dem, fikk de skiene på seg og satte utfør bakklen og kom seg tilbake til sine igjen. - På Grand Hotell i Mandal møtte Fasting plutselig löytnanten som hadde fanget ham. Han mente at nå var det på tide å komme seg avsted til England. Han ville være med oss. Ole Asbjørnsen som hadde vært med i kampene ville også være med. Dertil kom den 18 årige Kjell Klev og Åge Karlsen fra Kristiansand, som var sjømann.

Jeg var blitt levret bensin av en mann som hadde et bilverksted og bensinstasjon på Vesterveien ovenfor Rosken. Når Fasting kom ham i forkjøpet. Han og Asbjørnsen med andre fant et par fat med tysk bensin bak Turnhallen. Dette tok de en mørk natt sammen med en kasse tysk knekkebrød. Bensinen ble bragt til Ballastbrygga av en lastebilsjåfør og etterlatt på brygga. Da det ble markt om kvelden rullet vi bensinen om bord i skyta, knekkebrødet kom senere.

Kaptein Andreas Sånum satt i en båt på den andre siden av elva, i nærheten av de tyske utkikkstårn, og sydde seil til båten.

Den neste dagen kom bensinstasjonsmannen om bord og sa: "Dere må få gjemt bensinen så fort dere kan, lastebilsjåfører er blitt arrestert av tyskerne og de holder på å forhøre ham". Jeg svarte: "Dersom vi forsøker å flytte bensinfatene nå på lyse dagen blir vi med sikkerhet tatt. Det er best å vente til i kveld". En annen kom og sa:

"Kapteinen som solgte motoren til deg er blitt forhårt av tyskerne. Han lot først som om han ikke forstod inntil han fikk tankene samlet og sa: "Motoren min? Den ligger rett der", og pekte på et vrak på brygga." - Noe hadde lekket ut, men hvor mye visste vi ikke. Sjåføren fastholdt at han ikke visste det minst om noe bensin, og ble frisatt. Imidlertid, ved ellevetiden om kvelden rullet Karlsen og jeg bensinfatene ned i prammen og lot oss drive ut elvemunningen, tett under Østerlandet, ferdige til å hoppe i land om vi ble draiet. Alt gikk godt og lengere ute tok vi årene fatt og rodde til Dyrstad og satte fatene inn i Roberta Pedersens sjøbod. Hennes sønn hadde lånt meg sin motorbåt og dette hjalp meg mye med å fare hit og dit for å organisere flukten.

Jeg var redd for at noen kunne finne bensinen dersom vi rullet den i land på en av holmene. Det var lite utsikt til at tyskerne ville lete i sjøbodene for et par fat med bensin og om de fant dem kunne de ikke med sikkerhet si hvem som eide dem.

Så var vi reiseklare. Det ble besluttet at alle utenom Karlsen og Lindland, som var 69 år gamle, skulle reise til Skjernøya via Tregdø. Da min mor, som var 84 år gammel, skulle være hos lærerinne Frøken Farestad, ville hun bli med oss den første delen av turen. Vi seilte ut elvemunningen, (å bruke motoren ville være å avvertere at vi hadde bensin). Så, med de gamle på dekk seilte vi forbi de tyske utkikktårn og utover Mørnefjorden, forbi Ryvingen og så østoever og inn i "Våa" hvor vi ankrer og var ble satt i land og vårt mannskap kom ombord. - Til alle spørsmål fra kjente eller ukjente svartes det: "Vi er på fisketur". Det ble sannhet også fordi vi dørjet på Nordsjøen og fikk en hel makrell.

Neste morgen heiste vi seil, kattet ankeret og det siste vi så av våre da vi rundet Austerodden, var to hvite tørklær vifteende i vinduet på Frøken Farestads hus. - Petrea Farestad møtte oss i Dyrstad-havnen. Skøyta var for dyp til å gå inn så vi rullet bensinen ned i en sjekte og rodde ut til skøyta og rullet den ombord. Mens vi gjorde dette var det klart var og jeg så mot Mandal og tenkte: "Tyskerne har nok gode kikkerter, undres om de kan se hva vi foretar oss?" Da kom det plutselig en mørk regnbygg og satte en tykk vegg mellom oss og Mandal, og engstelsen forsvant. Jeg forble ombord mens Petrea rodde med sikker takt mot Dyrstad havnen. En modig Skjernøyvinne, det er sikkert. "Kvinne selv stod opp og strede, som de var menn", står det i fedrelandssangen.

Vi fortsatte vestover med seil og motoren gående. Det var noe med smøringen vi ikke kjente til, og et lager brente ut. Vi la til ved Spangereids dampskipsbrygge, tok motoren i fra hverandre og tok delen med det brente lager i en sekkskål på skulderen og gikk på rutebilen til Mandal. Aanonsen lot alt annet arbeide ligge og reparerte de brennende lager med det samme, så at jeg reiste tilbake til Spangereid med den samme rutebil og fikk motoren i sammen og prøvokjørt. Imidlertid hadde guttene gjort bekjentskaper med Spangereids vakre piker som plyndrét mødrenes kjøkkenhaver for grønnsaker og gav oss til hjelp til provianten ombord. Bekjentskapet gikk ikke lenger enn til å få 'holde pikene i hånden'. Ungdommen er seg selv lik i krig eller fred. Om noen av pikene leser dette så la det være en hilsen fra en av de seks flyktingene.

Så seilte vi ut i svarte natton mot Lindesnes, men vi holdt oss så langt fra land som mulig uten å komme for langt fra kurson. Tyskerne hadde infrarøde lyskastere og gode kikkerter og hadde sikkert stanset oss om de hadde sett noe mistenklig. - Neste dag var vi langt til havs, men Mor Norges fjell var fremdeles høyt over horisonten. Vi seilte en sydlig kurs for å komme så langt fra landet så fort som mulig. Senere satte vi kurson mer vestover, mot England.

HILSEN FRA LOS ANGELES, CALIFORNIA.

Nå har jeg bodd her i Syd-California i over 20 år. Sommeren med høy varme varte gjerne opp til sept.-okt., så kom vinterveret med regn i des. og jan., litt regn kanskje i februar også. Det var gjerne all nedbør vi fikk om året. Da spiret grosset, ville blomster kom fram så vakkert, men når sommeren opp varen kom ble alt brent opp av solen. Alt ble brunt. Alf-Alfa-gresset brukes til kreaturen, det kan slås opp til 9 ganger om året. Det er jo brent og ser elendig ut, men kreaturen eter det likevel. Jeg undres om de setter grønne briller på kuan? Tordenver og lyn var hvart. Litt jordskjelv engang i blandt, men ikke så ille. En kus venne seg til det. I 1953 var jordskjelvet litt for meget. Husker lampene stod og hoppet, det var heller uhyggelig. Barna mine gikk på skolen den dagene. De var svimle i hodet. Siden den tid har jeg ikke sett en, ikke minst været. Siste jul fikk vi det kaldt, det regnet ikke. Julaften om morgenon kunne vi se sne på heim langt bort. Nei... nein, det var jo en rariitet. I slutten av januar 1971 ville vi en "Første høne". 95 graders varme (farenheit), varmeste vi har i høne i året. Det varte noen dager så falt det ned til 65 gr. om dagen, så varmt igjen og så helt ned til 57 gr. om dagen og 55 gratt n. Vinterkjølen kom frem. Mattede jo riste 'mollen' ut først, den kom jo hen, da skapet 2-3 år uten å bli brukt.

Februar var en stor begivenhet, våre astronauters måneford. Vi fulgte med med stor interesse og spesielt. Det blir tåuførerkelse den 9. leste vi i avisene. For den var veldig, kunne de sette opp kikkert og greier. Dette var den 11. februar. Min man og jeg hadde just spist frokost, kløkka var nesten 6 min tid (i sommer 3 ettermiddag). Jeg var i kjøkkenet etter en kopp kaffe da det plutselig kom et rart sus og så et forferdelig brak. Det knuste jeg tenkte var. "Vi er blitt bombardert". "Kom hvilkt", ropte min mann. "JET ER JORDSKJELV". Jeg for hen der han stod i døråpningen. Der stod vi med en arm rundt hverandre, med den andre tvilte vi i etoppen. Det dirret og skalv noe forferdelig. Vi bor i et stort Apartment (Elektkhus). Det rett og slett hoppet og lysstyrler for i fulten som en slags brann. Det fant vi ut senere var fra transformatoren. "Ja meg komme ut, la meg komme ut", ropte Georg. "Huset har umulig klare å stå". (Det hadde vært helt umulig å gå, mannsje knule red trappen, men jeg tror det neppe). Jeg var som hypnotisert, ganske rolig, og sa. "Det blir all right, det blir all right". Det brakte og skrev for ett minutt og 45 sek. men det var mere som en time. Endelig ble det så pass rolig at vi kom ut av hus. Ingen folk kom ut og der stod vi i nattklærne alle mann nedover fortsett. Klikk var det skjelving og den sikraste plass var under de store kjellene under huset. Denne plass brukes for bilene våre, Surferadum-yara, kalles vi det. Plutselig begynte det å bli vått, det regnet jo slutt ikke, jo det var badebassenget som skvalpet over. Omsider gikk vi opp til vår leilighet, tok en drikke til elevatoren, men for et syn. Der lå koppar o, glass mest på golv, blomsterpotten var dette ned og vann over halv badku. Det var kløsettet som skvalpet over. Veggan var spissla i taket og drakte, men vi var dog i live, og var takknemmelige for det. Jeg gikk inn i huset til de eldre, jo, de var alle i live. Min man kom på kontoret og jeg var allenc. Satte på T.V. for å høre ut lyri som hadde foregått andre steder. Det skulle jeg aldri ha ført, for da jeg så ill skaden fra andre plasser da tol' redseloen på, så jeg løstut opp og fikk så vondt i maven at det var en gjenn. Da jeg denne var på Skjernøya, tenkte jeg mer om gjenn. —————— Jillian Boyle.

Og her må vi dessverre bryte hilsen, da hvilken allerede var 'gått i trykk'en' da vi nettopp kom tilbake til oss. Det var all den ledige plass vi hadde igjen. Vi måtte ut med en annen. Red.

SMÅ NYTT FRA ØYA.

Som kjent har det vært foreslått tvungen renovasjon i hele kommunen, men de ville først høre uttalelser fra de forskjellige Vel-foreninger. Her på øya hadde de møte den 15. des. med det resultat at de med 47 mot 5 stemmer vedtok å gå mot tvungen renovasjon. Det ville jo også være litt av et problem for enkelte å få fraktet sørpelet fram til hovedvei, sommer og vinter. Slik var stemningen i de aller fleste kretser, bare et par gikk inn for det. Kommunen har forstått dette til følge og vil ikke gjennomføre ordningen i denne omgang.

De har i vinter igjen arbeidet på "Bergyltveien" (Skjernøysund bru - Tregdoveien). De begynte i fjor vinter, men måtte slutte av da snøryddingen slukte alle penger som var satt av til veiutbedring. Ved de ypperlige arbeidsforhold i vinter, har de fått mye av arbeidet unna. Veien er blitt en del bredere, spesielt i svingene og ellers i bedre stand. Vi får håpe at de kan gjøre seg helt ferdige i vinter, slik at den muligens kan bli asfaltert til sommeren.

Også på Ytre Forestad foregår det veiarbeide. Det er den gamle veien fra bussholdeplassen og ut til Torgeir Berge som blir utbedret og gjort bredere. For å få bredde nok måtte de ta et par meter av sørenden av Alf Salvesens fjøs. Og tvers over for hans hus - mot Stanley Wathne - er de gått et stykke inn i fjellet. De må også fjerne bislaget hos Johan Kristiansen. Men her har Johan tidligere laget et nytt tilbygg til huset litt lengre fra veien. Veiarbeidet foregår i kommunal regi.

Erling Jenssen har fått ny båt. Det er en 21 fots åpen fiskerbåt med en 6 hesters Sabb diesel. Den har fått navnet "Festus".

Egil Jacobsen drog i vinter en torsk på 27 kg. på rigle i Røykstua. Det er så vidt vites den største torsk som er tatt på våre kanter. Noen bedre?

Et nytt hus er under oppførsel på Dyrstad. Det er Georg og Vigdis Walwick som skal bygge i heia på østsiden av Fidja. Kloakkken har det vært problemer med. Men til slutt gikk kommunen med på å forskuddtore en kloakkledning ut i sjøen, not at alle nye hus skal betale en tilkoblingsavgift på kr. 2500.-. Denne ledning er nå kommet i gang med å legges.

Også i Valvik er kloakken et problem. Dette gjelder Sigurd og Olav Ålvik som nå søker for tredje gang om å få bygge der. Nå har formannskapet gått med på at en kloakkledning skal legges, mot at de andre hus også kobler seg til ledningen. Tilkoblingsavgift her blir kr. 3000.- for nye hus og 2000.- for de øvrige. Men først må dette bli behandlet i bystyret.

Vi kan gratulere Else Berge (datter til postmann Sigvald Berge) med sin forlovelse til Kjell Grøsfjeld.

Hun driver det forøvrig i frisør-faget borte i Stavanger.

Og så kan vi ønske den fjerde redningsskøyte-familie velkommen til øya. Det er Aud og Petter Steffensen med deres 10 mnd. gamle sønn, Peder. De kommer fra Vestålen og har leid hus hos German Gabrielsen.

Vi var litt inne på været i vinter og det har da også vært onestående. Men bare for å vise at den ikke totalt hadde glemt oss, gav vinteren et iltvert lite glefs i månedskiftet febr./mars. Vi fikk en del snø og 8-10 dager med sprøngkaldt vær, 12-14 ° gr. Isen la seg i Våa, ut til Kopperholme og var noen dager til hinder for fiskerbåtene. Vi får si at mars gikk inn som en løve og da skal den jo etter sigende gå ut som et lam.

Vi takker for innkommet kontingent og tør samtidig minne de som står til rest om vennligst å gjøre opp.

Så gjenstår det bare å si takk for nå og en riktig god påske til dere alle.